

РЕШЕНИЕ

№ 17753

гр. София, 11.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1701** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а, ал. 4 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба от Б. Ч., гражданин на Т., [дата на раждане] в О., срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ от 23.12.2025 г. на ЗКС, Консулската канцелария на Република България в [населено място], Република Т. по заявление за издаване на виза, подадено на 14.11.2025 г.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Твърди се засягане на основни права по ЕКПЧ. Жалбоподателят е с възстановени студентски права в Технически университет – С., Факултет по транспорта, четвърти курс, редовно обучение, образователно – квалификационна степен „бакалавър“ по специалност „Авиационно инженерство на английски език“. Обучава се на собствени разноски и е платил семестриалната такса за обучение в размер на 1800 евро. Действително, има издадено НП № 112/08.02.2022 г. за нарушение на паспортно – визовия режим, платил е наложената глоба. Моли за издаване на виза на основание чл. 10, ал.2 от ЗЧРБ, по хуманитарни причини. В хода на съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Г.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът – ЗКС, Консулската канцелария на Република България в [населено място], Република Т., чрез юрисконсулт А., прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и евентуално възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 14.11.2025 г. жалбоподателят Б. Ч., гражданин на Т., [дата на раждане] в О. е подал до Завеждащ консулска служба в Консулската канцелария на Република България в [населено място], Република Т. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д, на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ. Като цел на пътуването е посочил „обучение“ в Технически университет С., в графата „настояща професия“ е вписал „студент“.

Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно тази разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В изпълнение на това изискване са представени: копие на документ за самоличност на жалбоподателя, здравна застраховка, чисто свидетелство за съдимост, доказателства за налични парични средства за издръжка, декларация по §1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ за адрес на пребиваване, Удостоверение от МОН, че Б. Ч. е приет в ТУ – С., Уверение от ТУ – С., че жалбоподателят е приет за студент от летния семестър на 2024/2025 г. в специалност „Авиационно инженерство“ на английски език, Факултет по транспорт, редовна форма на обучение за придобиване на образователно – квалификационна степен „бакалавър“.

Издаден е процесния отказ на основание чл. 10, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ, изложени са мотиви, че чуждиът гражданин е нарушил паспортно – визовия режим на Република България, за което има издадено НП № 112/08.02.2022 г.

От ответника е представена заповед №315/04.11.2024 г. на ГК в ГК на Република България в И., с която е възложено на ЗКС в КК – Б. е възложено да съставя, подписва и връчва формулярите за отказ за издаване на визи, анулиране или отмяна на визи и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

В административната преписка се съдържа отрицателно становище на отдел „Миграция“ СДВР на основание чл. 10, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ по подаденото искане за издаване на виза Изложени са мотиви, че при предишното си пребиваване апликантът е нарушил паспортно – визовия режим на Република България, за което има издадено НП № 112/08.02.2022г. В становището са посочени данни от справки в АИС ИД – Н. ШИС за множество предходни нарушения на паспортния – визовия режим от страната на Б. Ч. - чл. 52, ал.1 от ЗЧРБ – 05.01.2011 г., чл. 49, ал. 1, т.1 ЗЧРБ – 09.05.2011 г., чл. 52, ал.1 ЗЧРБ – 28.12.2012 г., чл. 52, ал.1 ЗЧРБ – 18.12.2014 г., чл. 48, ал.1, т. 3 ЗЧРБ – 05.01.2011 г., чл. 52, ал.1 ЗЧРБ – 20.02.2017 г., чл. 81, ал.2, т. 2 ЗБЛД – 29.03.2017 г., чл. 41, т.1 ЗЧРБ – 28.02.2019 г., чл. 52, ал. 1 ЗЧРБ- 01.03.2021 г., чл. 81, ал. 2, т. 2 ЗБЛД- 08.02.2022г., чл. 48, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ – 08.02.2022 г., чл. 41, т. 2 ЗЧРБ – 25.11.2022 г., Общодържавно издирване – 29.11.2022 г. – снемане от издирване -07.11.2024 г. Представено е НП № 112/08.02.2022 г., с което на Б. Ч. е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ във вр. с чл. 48, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ.

Приложено е и отрицателно становище на ДАНС, в което е посочено, че турският гражданин е пребивавал в Република България от 2009 г. до 2022 г., като в този период са му налагани множество административнонаказателни мерки по ЗЧРБ и ЗБЛД. През 2022г. на Б. Ч. е наложена ПАМ по чл. 41, т. 2 ЗЧРБ – връщане в страната по произход, поради обстоятелството, че не е

напуснал страната след изтичане на разрешението му срок или сроковете по чл. 39б ЗЧРБ. Допълнително е представено писмо, обособено в класифициран том, в което са изложени мотиви за опасност за сигурността и интересите на българската държава, основани на данни за съпричастност на жалбоподателя към престъпна дейност, описана в справката.

Ответникът се позовава и на предходно съдебно решение №33579/14.10.2025 г. по адм. дело № 3469/2025 г., което настоящата инстанция след извършена справка в системата на АССГ установи, че е влязло в сила. Със съдебното решение е отхвърлена жалба на Б. Ч. срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ по заявление, подадено на 14.11.2024 г. също на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, поради обучение в ТУ – С..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Позовава се на разпоредбата на чл. 9, § 1 от ЕКПЧ относно правото на свобода на мисълта, съвестта и религията, както и на засегнато право на обучение. Твърденията за засягане на права по ЕКПЧ са условия за допустимост на обжалване, поради което жалбата на Б. Ч. е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, оправомощен със заповед №315/04.11.2024 г. на ГК в ГК на Република България в И. и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна

уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал.2 АПК. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ и при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал чл.10, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническият режим на Република България.

В разглеждания случай административният орган е възприел, че са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето през последните пет години е нарушил паспортно – визовия режим на страната. Това обстоятелство е доказано и не е спорно между страните. Жалбоподателят признава, че е нарушил чл. 34 от ЗЧРБ във вр. с чл. 48, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ, за което с НП № 112/08.02.2022г. му е наложена глоба в размер на 500 лева. Освен това нарушение са налице данни и за множество предходни нарушения, за които и предвид данните за съпричастност към други деяние, в становището на ДАНС е мотивирано основание за отказ и по чл. 10, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ. Въпреки, че това основание не е възприето от административния орган, съдът счита, че е налице и е доказано посоченото от административния орган основание за отказ за издаване на виза.

Оспореният отказ не следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място, издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържанието се правни изводи съответстват на приложивата разпоредба. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ.

Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура е представено становището на ДАНС, съгласно което е изразено отрицателно становище, като е посочено, че жалбоподателят е идентифициран като заплаха за националната сигурност и освен това попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.10 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е била установено, че през последните пет години е нарушил паспортно – визовия режим на Р България. Чуждият гражданин има наложена мярка по 41, т. 2 ЗЧРБ – връщане в страната по произход, обявяван е за общодържавно издирване. Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че са налице писмени доказателства в подкрепа на изводите на административния орган за наличие на посоченото в отказа основание съгласно ЗЧРБ.

Същевременно не са налице предпоставките на чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ за издаване на виза по причини от хуманитарен характер. Както се установи от фактическа страна, Б. Ч. е пребивавал на територията на страната от 2009г. до 2022 г., за който период с прекъсвания се е обучавал в 4 - годишната бакалавърска програма на ТУ – С., която не е завършил, а прекъснал обучението и понастоящем е възстановил студентските си права. Може да се направи извод, че целта не е завършване на обучението, а получаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание твърдяно обучение. Не е засегнато по никакъв начин правото на свобода на мисълта, съвестта и религията, както се твърди в жалбата, нито правото на обучение, което не е основно право, защитимо по ЕКПЧ.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р България принадлежи на компетентния орган и в тази връзка направените възражения в жалбата са неоснователни.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 110.00 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 43-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от Б. Ч., гражданин на Т., [дата на раждане] в О., срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ от 23.12.2025 г. на ЗКС, Консулската канцелария на Република България в [населено място], Република Т. по заявление за издаване на виза, подадено на 14.11.2025 г.

ОСЪЖДА Б. Ч., гражданин на Т., [дата на раждане] в О. да заплати на Министерство на външните работи сума в размер на 110.00 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: